

Web van geheimen

Fresia Lotus

Web van geheimen

Web van leugens

Web van keuzes

Web of secrets

Web of lies

Web of choices

Web van geheimen

Fresia Lotus

Tweede druk, december 2024

Copyright © 2024 Fresia Lotus

Auteur: Fresia Lotus

Vormgeving en layout: Fresia Lotus

ISBN: 9789465125855

Deze uitgave is ook verkrijgbaar als ebook

Alle rechten voorbehouden

Een hedendaagse roman-trilogie met een
donkere twist voor (jong)volwassenen.

Volg Fresia Lotus via Facebook,
Boekstagram of Booktok om op de hoogte
te blijven van de laatste nieuwtjes!

Trigger waarschuwing

Opgepast dit boek bevat bewust taboe
thema's en er kan geen voorafgaande
lijst van topics gegeven worden
aangezien dit boek de lezer de kans
geeft de geheimen zelf te ontdekken.

Aan de velen zoals Ardan:
je bent niet alleen.
Moge dit verhaal je een stem geven,
waar woorden soms tekortschieten.

Afspeellijst Ardan en Feline:

Obsession - Mellina Tey

Come home - One Republic

Empty Eyes - Munn

Loved us more - Munn

Tears of an angel - Ryan Dan

A new hope - Broken Iris

Shattered - Broken Iris

What Is Love - Frances

Animal I Have Become - Three Days Grace

Move - Adam Port, Stryv feat. Malachiii

It's you - Ali Gatie

The only exception - Sam Tsui

Say anything - Ashley Nite

Distance - Christina Perry ft Jason Mraz

I wanna be your slave - Måneskin

I Adore You - Hugel, Topic, Arash feat. Daecolm

Never be enough - Boyce Avenue

One Of The Girls - The Weeknd, Jennie, Lily-Rose Depp

Strip That Down - Liam Payne ft. Quavo

Get You Alone - Maejor ft. Jeremih

Favorite - Isabel LaRosa

Drunk in love - Beyonce

Only you - Ashanti

Going on - Henri PFR

Awake - Secondhand serenade

Die for you - The Weekend

Dopamine - Maksim Stojanac

Dat is het leven - Luna

It will rain - Sam Tsui

Proloog

Ardan

Ardan

'Als jij niet achter jouw meid aangaat en voor haar vecht, dan doe ik het,' zeg ik vastberaden.

'Waag het niet, Ardan, je blijft van haar af,' zegt Sam met toegeknepen ogen. Hij zucht diep. 'Ik weet gewoon niet of ze nog wel wil dat ik voor haar vecht, snap je? Ze is zo veel beter dan ons. Ze verdient een leven zonder mij. Ik ben als een blok aan haar been,' zegt hij, starend naar de grond.

'Als je dat maar weet,' lach ik, maar mijn lach mist vreugde. 'Nee, serieus man, ga naar haar toe en zeg,' ik wik mijn woorden zorgvuldig, 'dat ze alles is waar je aan denkt.'

'Mijn auto is niet door de keuring geraakt, weet je nog? Ze is met je zus naar de sauna. Sylvia zal haar wel thuis brengen,' zegt hij zonder me aan te kijken.

Ik haal de bos sleutels uit mijn broekzak en prul die van Mercedes-Benz eraf. 'Hier, neem mijn auto en ga haar ophalen.' Ik gooi hem de sleutel.

Hij vangt ze en kijkt me verbaasd aan. 'En jij dan?'

'Ik neem wel een taxi,' zeg ik schouderophalend.

'Waarom help je me?' vraagt Sam, zijn stem vol verwarring.

'Geen idee,' antwoord ik, maar diep vanbinnen weet ik het wel.

Hoofdstuk 1

Feline / Ardan

Feline

Mijn zwarte kleedje houd ik in mijn handen, mijn begrafeniskleren. Misschien moet ik iets nieuws kopen, maar ik kan de moed niet opbrengen om het huis uit te gaan. Het wordt dit kleedje, hetzelfde dat ik droeg bij de misviering van oma vijf jaar geleden. Ik ben niet meer gegroeid, hoogstens een beetje breder, maar de losse zwarte stof en tule verraden niets. Terwijl ik naar de badkamer wandel, besluit ik nog snel een douche te nemen. Me toonbaar maken voor zijn afscheid is het minste wat ik kan doen. Ik wil zijn viering voor geen goud missen, maar krimp ineen bij de gedachte aan de autorit. Zelf rijden is nu geen goed idee, dus bel ik Sylvia.

'Alles oké, Feline?' vraagt ze bezorgd.

'Ja hoor, kun je me ophalen voor Sams uitvaart?' Mijn stem stukt bij die laatste woorden.

'Natuurlijk, ik pik je om één uur op. Heb je nog iets

nodig?'

Ik wil op mijn horloge kijken, maar merk dat ik die niet aan heb. 'Hoe laat is het nu?' Mijn tijdsbesef is volledig verstoord sinds dat telefoontje op zaterdag, het gesprek dat het leven uit mijn lichaam zoog.

'Eh, tien uur veertig,' zegt ze.

'Oké, is goed. Tot straks,' zeg ik en leg snel op. Ik trek mijn kleren uit en stap misselijk en leeg de douche in.

De autorit is stil, en ik ben opgelucht maar ook benauwd wanneer we aankomen. Oh God, zo veel mensen staan buiten de kerk te wachten. Ik sleep mezelf uit Sylvia's auto, het gewicht zakt naar mijn schoenen. Ik weet niet of ik dit wel kan. Adem in, adem uit. Het laatste wat ik wil is me mengen onder het volk. Het liefst kruip ik achter een steen in een hoekje om uit te huilen, zoals ik de hele week doe. Maar als ik dit niet doe, krijg ik vast spijt. Ik moet er gewoon doorheen. Mijn benen bewegen vanzelf en ik kom aan bij een horde mensen die ik niet ken. Ik weet niet of ik moet blijven staan of doorlopen, dus vertraag ik. Sylvia haalt me in, legt haar arm om mijn schouders en geeft een kneepje in mijn arm.

Ardan

Mijn zusje slaat haar arm om Feline heen. Sylvia heeft mijn idee om Sams meid te ondersteunen ter harte genomen. Feline kwam Sam altijd ophalen bij ons in de garage, tot ze maandag ruzie hadden. Sam keek me elke keer bezorgd aan als hij haar op het werk aantrof, alsof ik haar weg zou stelen. Sam en ik hebben het nooit goed met elkaar kunnen vinden, maar hij was aangenamer in haar buurt. Ze was goed voor hem; ze maakte hem zachter en rustiger. Mijn fantasieën sloegen soms op hol, maar het laatste wat ik kon gebruiken was afleiding en ruzie op het werk. Toen hij me vertelde dat ze het had uitgemaakt, was ik geniepig blij. Maar ik wilde dat hij zijn kans greep om het goed te maken, zodat ik zeker was dat hij verleden tijd voor haar was. Hij reed die dag mijn auto in de prak en overleed. Dat veranderde alles; nu kon ik mijn fantasieën helemaal vergeten.

Het meisje met bruin golvende haren beeft en stapt moeizaam tussen de verzamelde mensen op het kerkplein door. Mijn zusje laat haar arm wat lager hangen en

ondersteunt haar, maar Feline draait zich naar haar toe en houdt haar hand omhoog terwijl ze zachtjes praat. Ik kan haar niet horen, maar kan nu wel haar gezicht zien. Haar bruine ogen staren zoekend voor zich uit, glijden over me heen, maar niets aan haar houding of gezicht verandert. Haar mond is licht geopend en haar borstkas gaat snel op en neer. Haar kleine gestalte ziet er zo kwetsbaar uit. Haar ogen dwalen over de mensen naast me en dalen dan naar de grond. De verslagenheid en teleurstelling zijn duidelijk af te lezen van haar gezicht. Ik wil naar haar toe stappen, maar het laatste wat ze zoekt, is mij, dus beheers ik me. Ze draait van me weg en stapt naar de grote houten deur van de kerk. Haar zwarte kleedje toont haar fijne rondingen en komt tot onder haar knieën, die haar moeizaam rechtop houden. Haar voeten trotseren de ijzige kou in haar zwarte open hakken op deze grijze eerste decemberdag.

Een klopje op mijn schouder doet me omkijken. Mijn collega Robbe staat in zijn zwarte pak achter me. Mij zien ze vaak in deze outfit; als verkoper bij Mercedes-Benz draag ik bijna niets anders. Enkel de witte aronskelk ter hoogte van mijn hart laat zien dat dit geen gewone dag op

kantoor is. Robbe daarentegen werkt in de achterraimte voor het onderhoud, waar Sam ook stond. Het is even wennen om hem zo te zien. De andere kistdragers hebben een witte roos van de begrafenisondernemer gekregen, merk ik op. Ik knik naar Robbe en weet dat hij bedoelt dat het tijd is. Mijn longen vullen zich met frisse lucht terwijl ik Feline de kerk zie binnenlopen.

Hoofdstuk 2

Feline / Ardan

Feline

Mijn voeten dragen me de kerk binnen. Ik ga bewust ver weg zitten van iedereen die ik hier ken. Instorten doe ik liever op mezelf. In stilte neem ik plaats op een kerkbank tussen zijn achterfamilie. Hoe kan het dat ik dag in dag uit met Sam doorbracht en zo weinig mensen herken in deze viering? Waar waren ze toen hij hen nodig had? Toen ik hem probeerde te overtuigen dat hij niet alleen was? Waar waren ze toen hij met Kerst nergens heen kon? Of toen hij me vertelde dat hij geen vrienden kon vinden om mee te gaan paintballen voor zijn verjaardag? Maar wie ben ik om hen te veroordelen, ik die er niet was wanneer hij me het meest nodig had. Ik die voor mezelf koos in plaats van voor hem. Ik heb hem in deze doodskist geduwd.

De pastoor start met de misviering en wandelt naar de voordeur. Wat? Maar dan zie ik het: zijn kist. De blinkende bruine doodskist is alles waar ik nog oog voor heb. De

pastoor sprenkelt wijwater met zijn borstel over Sam. Ik draai naar voren, weg van de mannen die de kist op hun schouder heffen. Maar van zodra ik Sam uit het oog verlies, voel ik me verpletterd en probeert mijn hart mijn hoofd te overtuigen dat kijken goed voor me is. Mijn ratio heeft geen schijn van kans. Mijn nekspieren draaien mijn hoofd, en geven mijn ogen het beeld dat ik bang ben om te zien, wetende dat ik het nooit zal vergeten. Dat wil ik ook niet. *Kijk wat je gedaan hebt.* Ik slik.

De mannen die hem dragen ken ik van zijn werk. Alle zes zijn het collega's; hij spendeerde veel tijd met hen in de garage. Sam was trots om te werken bij het luxe-automerk Mercedes-Benz. Wat moet het moeilijk zijn voor zijn collega's. Alert volg ik hun elke beweging; ze stappen synchroon en met kleine passen naar het altaar, waar ze hem neerleggen. Eén van de dragers kijkt vluchtig naar me voordat hij zijn aandacht richt op de lege stoelen die voor het zestal klaarstaan. Het is Ardan, die gast die Sam zo onuitstaanbaar vond. Een jonge man die volgens hem alle kansen kreeg. Zijn donkere haren liggen zoals altijd op bijzondere wijze warrig gedraaid boven zijn hoofd. Ik staar

naar de achterkant van zijn kapsel en vraag me af waarom ik zijn haar zo leuk vind. Hoe vaak heb ik Sam wel niet moeten verzekeren dat Ardan me niet lastigviel wanneer ik op mijn vriendje wachtte in de verkoopzaal? Ardan was nooit met me komen praten; hij was steeds bezig geweest met verkooppraatjes en testritten. Sam hoefde zich geen zorgen te maken; die kerel had duidelijk geen interesse in me en ik had alleen maar oog voor mijn ietwat jaloerse vriendje. Hij was altijd zo bang dat ik iemand anders zou tegenkomen en herhaalde dan steeds dat ik ook zonder hem verder kon. Dat ik sterk was. Maar wat zaten jij en ik mis? Ik kan helemaal niet zonder je. Hoe heb ik het in mijn hoofd gehaald dat we niet samen verder konden? Hoe heb ik mezelf zo kunnen voorliegen dat we beter af waren zonder elkaar? Mijn hoofd zoekt naar antwoorden die er niet meer zijn en mijn tranen rollen van zodra ik de muziek hoor die zijn mama koos voor zijn uitvaart. Zou hij zich net zo voelen als ik, of is hij vrij van alle pijn nu? Ziet hij ons? Ziet hij mij? Oh Sam, wat mis ik je! Was je maar hier.

Ik zie zijn moeder op de eerste rij, haar schouders naar voren, haar vingers rond een zakdoek. Ze heeft niemand

meer. Ik slik. Ik probeer me te richten op mezelf. *Adem in.* Lucht schiet snel naar binnen, tot aan mijn longen. Met veel moeite adem ik uit en hap opnieuw naar zuurstof. Te veel en te hard, alsof ik niet meer weet hoe je moet ademen. *Adem uit, uit!* Maar mijn lichaam houdt het volume vast. Verkrampt probeer ik de lucht weg te duwen uit mijn binnenste. Een beetje lucht ontsnapt en ik adem terug in. De pijn in mijn borst zwelt; dit is het eerste wat ik fijn vind aan vandaag. Laat het maar pijn doen, dat verdien ik. Ik probeer goed door te ademen, maar hoe harder ik probeer, hoe lichter het wordt in mijn hoofd en hoe zwaarder in mijn buik en borst. Goed, ik ben hier, op dit kerkstoeltje. Kun je me ook voelen of alleen zien? Voel je hoe ik je nodig heb? Wat ik mezelf heb aangedaan? Het is zoals ik je had gezegd dat het zou zijn zonder jou, maar je geloofde me niet. Waarom dacht je dat ik zonder jou zou kunnen? Wat bezielde je in godsnaam?

Ik kijk naar boven en zie de hoge zuilen naar het plafond van de kerk rijken. De muziek eindigt en ik probeer rond te kijken, maar het wordt zwart. Ik heb je voor dood

achtergelaten, is het laatste wat ik denk.

Ardan

De muziek galmt nog na wanneer ik weer naar haar kijk. Ze staart naar het gewelfde plafond; misschien is ze architectonisch aangelegd. Dan valt ze opzij, tegen de oude man naast haar. Wat doet ze? Voor ik kan raden wat er aan de hand is, zie ik haar schuiven langs de man zijn schouder naar zijn knie en komt dan hard neer op de grond. Ik sta op en voel de blikken op mijn huid terwijl ik naar haar toe stap, botsend tegen knieën, voeten en handtassen.

De oude man heeft zich nu over haar gebogen en ik hoor zijn hese stem: 'Juffrouw?' Bezorgdheid verspreidt zich onder de mensen om haar heen. Een blonde dame op de rij achter haar staat op en duwt zich langs de zittenden naast zich. 'Geef dat meisje ruimte,' zegt ze tegen de mensen die haar nog in de weg zitten om tot Sams meisje te komen.

Ik neem mijn telefoon en druk op de app 112, waarna ik op de ziekenwagen druk. De blonde vrouw buigt zich over Feline. Ze neemt haar hand vast en schudt haar schouder.

'Hé, lieverd, hoor je me?' Haar stem is luid en bezorgd.

Ik sta nu achter de blonde vrouw die zich over Feline ontfermt. Ze ligt lijkleek op de grond. Mijn hart bonkt snel. Angst verspreidt zich razendsnel door mijn botten. *Denk na, doe iets.* 'Ademt ze?' Ik zie haar borst wel op en neer bewegen, maar misschien heb ik het mis.

De dame met het korte blonde haar en de dikke zwarte jas draait haar hoofd en kijkt me kort aan voordat ze knikt. 'Ik denk dat ze flauwgevallen is,' zegt ze meer tegen zichzelf dan tegen mij.

'Houd haar benen omhoog,' beveel ik. De dame twijfelt een seconde en doet dan wat ik zeg. 'Goed idee,' zegt ze, neemt Felines enkels in haar handen en gaat recht staan. Feline kreunt zachtjes en opent een paar tellen later haar ogen. *Godzijdank.*

Ik zet een stap naar achteren en kijk voor het eerst, sinds ik haar op de grond zag vallen, om me heen. Alle ogen zijn op mij gericht. Een meisje van een jaar of vier in de rij voor Feline heeft zich helemaal omgedraaid, met haar knieën op de kerkbank en haar hoofd erbovenuit piepend. Ze staart me aan met haar felblauwe ogen en bruin haar dat sluiks tot aan

haar schouders komt. Op de achtergrond zie ik zelfs de pastoor kijken.

Ik draai me om en maak me uit de voeten, op zoek naar mijn zus. Mijn zus was later naar binnen gekomen en had geen zitplaats meer. Wanneer ik haar kleine figuur zie, vanachter in de zaal tussen de rechtstaande mensen, neem ik grote snelle passen. Op armlengte van haar kom ik tot stilstand. Ze heeft haar vingers met lichtblauwe gelnagels voor haar mond. De woorden komen gehaast over mijn lippen. 'Feline was flauwgevallen. Breng jij haar naar huis of bel ik een ziekenwagen?' Mijn telefoon houd ik omhoog tussen ons in. Mijn ogen doorzoeken de reactie van Sylvia. Niets. 'Als ze hier binnen vijf minuten nog is, dan bel ik.' De ernst die ik voel is me onbekend. Is dit woede of paniek?

Sylvia kijkt me met geknepen ogen aan en slaakt een zucht. Ze stapt langs me door en weet wat haar te doen staat.

De adrenaline in mijn lichaam is voelbaar in elke spier. Ik kan maar beter in de auto wachten. Zo kan ik zien of ze vertrekken. Gespannen open ik mijn gebalde vuist en

forceer ik mijn vingers te strekken. De pastoor begint weer aan zijn toespraak en ik kijk achterom naar de kist van Sam. Met haastige stappen ga ik de kerk uit naar mijn zwarte Mercedes. Het is ijskoud en mijn humeur wordt nog slechter door de voorspelling van sneeuw voor morgen. Eenmaal aangekomen in mijn vertrouwde auto glijdt mijn hand over de sleutel en voel ik de motor onder me draaien. Nu kan de muziek en verwarming aan zonder mijn batterij leeg te roven. De opgebouwde spanning verlaat mijn lichaam terwijl ik naar mijn vingers op het stuur staar. Ik moet wegblijven van die meid. Ik kon niet anders dan naar Feline toe gaan wanneer ze op de grond viel en hulp nodig had, toch? Maar ze is oké, ik moet uit haar buurt blijven.

Ik klem mijn kaken hard op elkaar en zet de muziek harder. Ik kan maar beter vertrekken in plaats van te wachten alsof dat mijn taak is. Maar dan zie ik mijn zus de parking oversteken in mijn zijspiegel, gevolgd door Sams meid, en kan ik niet anders dan me ervan verzekeren dat Feline het tot in de auto haalt. Haar schouders hangen en ze strompelt, al starend naar de grond. Ik kijk door de achteruitkijkspiegel, wachtend tot ze me voorbij is om

ervandoor te kunnen gaan. Wanneer ze in beeld komt, staart ze niet langer naar de grond. Ze richt haar ogen op mijn auto en kijkt me aan. Nee, dat kan niet; de ruit is getint. En toch schiet mijn hartslag de hoogte in. Verdorie, ik weet dat ik niet in haar buurt mocht komen, maar ik moest wel. *Dit zou je niet erg gevonden hebben, toch, Sam?* Vanaf nu blijf ik uit haar buurt. Ik laat me niet afleiden. Die belofte maak ik luid in mijn hoofd. Zonder na te denken weliswaar, want nog voor ik de parking goed en wel ben afgereden, vervloek ik het al. Haar zien is een afleiding, maar haar niet zien ook.

Hoofdstuk 3

Feline

Feline

Ik zap door de tv zenders en bekijk onze lijst met opgenomen films en programma's; niets is interessant genoeg om mijn aandacht vast te houden. Het ligt aan mij, want samen met Sam kon ik urenlang zowat alles bekijken. Alles behalve horrorfilms, die moest hij alleen kijken. Ik zak onderuit in de bruine leren zetel onder een groot grijs deken. Uno, mijn hond, een bruine teckel ligt tegen me aan gekruld onder het deken. Buiten is het al een paar uur donker. De lichtjes van de kerstboom knipperen in de hoek van de woonkamer. Misschien moet ik hem weer uit elkaar halen. Fred zal dat niet erg vinden, maar papa zal vragen gaan stellen en daar heb ik geen zin in. Er hangt veel minder kerstversiering in dan andere jaren. Ik was er namelijk niet mee klaar toen ik het telefoontje kreeg dat heel mijn wereld op zijn kop zette. Ik was bezig met de laatste rode ballen erin te hangen, toen ik op de grond zakte

en niets anders kon doen dan luisteren naar de stem van Odette, Sams moeder. Mijn broer, Fred, heeft nadien de versiering verder in de boom gehangen, zodat de kerstboom 'af' was. Er hangen echter veel te veel ballen bij elkaar en er zijn grote lege gaten. Zo'n onbalans in de kerstboom steekt normaal gezien mijn ogen uit, maar nu zijn we twee weken verder en wil ik die boom enkel nog aanraken om hem af te breken. De tijd gaat zo ontzettend traag. Ik kan maar beter een douche gaan nemen en sleep mezelf uit de zitbank. Uno doet even zijn ogen open, maar besluit te blijven liggen. Afwezig slenter ik naar de trappenhal. Pap zit aan zijn bureau en staart uit het raam over zijn laptop uit. Hij heeft me gehoord of gezien uit zijn ooghoek, want hij draait zijn hoofd en knipoogt naar me.

'Alles oké?' vraagt hij.

'Mhhh, ik ga douchen,' zeg ik.

Onze badkamer boven is groot en lichtrijk door het dakraam. Er hangt nog stoom in de lucht. Fred zal een bad hebben genomen vlak na het eten. Ik neem een lange warme douche en lang de tijd om mijn tanden te poetsen, mijn haar te wassen en mijn lichaam in te zepen. Ik denk aan Sam en

hoe hij me voorzichtig waste met een washand en hoe ik het tweedehands water kreeg dat eerst op hem viel doordat hij een kop groter was dan mij. Mijn ademhaling begint pijn te doen en blijft hangen in mijn borst. Ik probeer te ademen tot aan mijn buik, maar het lukt me niet. Ik leg een hand tussen mijn borsten en voel hoe het snel op en neer beweegt. *Trager. Adem trager.* Geen effect. Mijn zicht wordt wazig terwijl ik omdraai in de douche. Ik draai aan de thermostaatknop, in de hoop dat kouder water gaat helpen. Ik laat mezelf tegen de muur naar beneden glijden en zit met mijn hoofd tussen mijn opgetrokken knieën, onder de intussen koude straal. Rustig neem ik adem. Mijn ogen doen hun best om scherp te zien. Na een minuut of twee sta ik recht en draai de douche uit. Ik wikkel me in mijn roze handdoek en dep mezelf helemaal droog. Mijn flanellen pyjama warmt me snel op en ik stap op mijn tippen de koude gang door. Mijn raam is nog open en ik loop ernaar toe zonder te kijken naar de foto's aan de muur. Mijn lakens liggen nog in een stapel aan het voeteneinde in het bed. Ik klik mijn nachtlampje aan en ga terug naar de deur waar ik duw op de lichtschakelaar van het plafond. Een gewoonte

gecreëerd als kind om niet door het donker te moeten. Zou ik de foto's niet beter weghalen? Mijn ogen tranen en ik strompel naar bed. Mijn kussen zet ik recht tegen het hoofdeinde en ik zet me neer op de zachte matras. Snel gris ik het boek op mijn nachtkastje 'de kernthema's van de filosofie' en trek het warme donsdeken over me heen. Na een tekst over het goede leven, wat dat dan zou inhouden en hoe je dat zou bekomen staar ik door mijn dakraam naar buiten. *Waarom besloot je te dobbelen met je leven, Sam? Waarom zat je dronken achter het stuur? De politie vond een gebroken fles Jack Daniels bij je in die zwarte Mercedes. Wou je dood? Wist je wat je deed? Of was je al te ver heen in je roes? Waarom nam je een auto op het werk? Wou je de snelheid voelen of smachtte je naar de status, de rijkdom? Hoe kon je zo dom zijn? Ik wil niet kwaad op je zijn, sorry. Ik wil het gewoon begrijpen. Komt het allemaal door mij? Doordat ik zei dat ik niet verder met je wou? Was ik letterlijk alles voor jou?* Toen hij dat vroeger tegen me zei vond ik dat fijn, maar nu vind ik het maar niets. Hij had zijn mama toch nog, zijn werk in de garage als onderhoudstechnieker en zijn vrienden. Oké, zijn mama